

El fantasma del xec en blanc

Dos esdeveniments en dos escenaris diferents ens il·lustren de com estan les coses. El primer, el diumenge 18 de gener, en el darrer consell nacional de CDC. Jordi Pujol fa una ferma defensa del manteniment de l'acord amb el PP i desmenteix que hagi donat un xec en blanc a Aznar fins al final de la legislatura. En el torn de debat, ni una sola intervenció en contra de la continuïtat d'aquest acord. Només una tímida intervenció crítica de les joventuts del partit, sense arribar a plantejar la ruptura. La conclusió immediata hauria de ser que tots els consellers nacionals de Convergència, i per extensió tota la militància, està satisfeta dels resultats de l'acord amb el PP i s'hi senten còmodes.

Però no és així. Els mateixos afectats, des del conseller al militant de base, reconeixen en privat la profunda incomoditat que els provoca haver de digerir la relació amb el PP, i paral·lelament, des de les altes esferes sorgeixen queixes sobre les dificultats amb què topen cada vegada que cal negociar amb el ministre de torn qualsevol qüestió relacionada amb l'autogovern.

Segon escenari. Dimecres 21, Pere Esteve dona una conferència a la Facultat de Ciències Jurídiques i Polítiques de la Universitat Internacional de Catalunya. Acabada la conferència, el torn de paraula és per als estudiants. Després d'alguna intervenció més o menys desafortunada però coherent amb el tipus de clientela que pot reclutar una universitat privada inspirada per Escrivà de Balaguer, un estudiant diferent als altres fa arribar al secretari general de CDC la seva inquietud: fins a quin punt Convergència no està donant un xec en blanc al PP. Pere Esteve, home hàbil en l'enginyeria de la dialèctica, recorda a l'estudiant —que era el segon i últim que faria la seva pregunta en català— que l'autogovern de Catalunya ha avançat molt més en dos anys de col·laboració de CiU amb el PP, que en els dos anys que els nacionalistes van prestar suport al govern del PSOE. Segurament és cert, i els resultats són a la vista. Però la inquietud de l'estudiant no venia pel que s'ha aconseguit en els darrers dos

anys, sinó pel que passarà en els dos anys que queden de legislatura. L'absència d'acords concrets en la darrera reunió entre Pujol i Aznar ha creat la imatge que CiU ha donat un xec en blanc al PP fins al final de la legislatura. Que Pujol es vegi obligat a desmentir-ho en el consell nacional del seu partit dóna la dimensió de fins a quin punt aquesta imatge ha calat en l'opinió pública, fins i tot entre les mateixes files nacionalistes. Encara que després les files es quadrin i guardin silenci.

Queden molts mesos de legislatura i prou temps perquè els fets, és a dir, els traspassos, facilitin a CiU poder contrarestar aquest estat d'opinió. Aquesta setmana continua la desfilada de ministres del govern espanyol per la plaça de Sant Jaume. Teòricament d'aquestes visites han de sortir les concrecions de sis hores de plàcida conversa a la Moncloa.

No serà fàcil poder posar en un platet de la balança uns acords amb prou pes com per contrarestar el desgast que poden provocar polèmiques com la del sinistre fiscal en cap de l'Audiència Nacional Eduardo Fungairino, ni la delicada reforma de l'IRPF, ni la llarga llista de sorpreses desagradables que encara poden anar sorgint al llarg dels mesos que queden de legislatura estatal. Qualsevol sorpresa s'afegirà a un platet de la balança que ja

venia ple de l'any passat, des de la xiulada a Raimon fins al decret d'humanitats, passant per l'himne. Tantes incomoditats serien més fàcils d'equilibrar si fossin compensades al Parlament de Catalunya per un suport lleial del PP local, però resulta que tampoc. Després de votar en contra de la llei del català, Alberto Fernández Díaz diu que CiU s'ha de guanyar el seu suport. I el seu germà Jordi, per no quedar enrere, rebutja la llista de traspassos pendents que el govern català ha lliurat al Ministeri d'Administracions Públiques.

Potser CiU ja en té prou amb garantir l'estabilitat i afavorir la bona marxa de l'economia, però tot indica que Aznar ha tancat la caixa de l'autogovern i que fins a la propera legislatura no hi haurà nous avenços significatius en aquest terreny. CiU té dos anys per certificar això o per modificar-ho. ■

PERE MARTÍ

“No serà fàcil posar en el platet de la balança uns acords amb prou pes com per contrarestar el desgast que poden provocar polèmiques com la de Fungairino o la delicada reforma de l'IRPF.”